

Ти сказав мені: "Коли настане весна, візьму тебе на руки й... скажу щось, чого досі ні одній жінці не говорив".

І я повірила, що в твоїм любовнім словничку можуть бути ще слова, що їх ти досі ні одній жінці не говорив.

(Вкажіть мені ви, що посміхаєтесь з моєї віри, одну-однісіньку жінку, яка не повірила б, що її вибраний зберіг у своїм любовнім словничку кілька слів виключно для неї,— і перестану вірити в кохання, як не вірю вже у вірність).

Ти маєш тридцять літ, профіль, як з каменя видовбаний, і... кілька слів, що їх ти ще ні одній жінці не виговорив.

Тому я від котрогось грудня думаю про весну... Тільки з чого пізнаю я її тут, у місті?

Може, на селі десь ластівки вже гнізда в'ють і діти по насипах вже босі бігають... Тут єдиний вісник весни — перші весняні жіночі капелюшки за вітриною.

Скажи: що має статись тоді, коли за вітриною буде багато весняних жіночих капелюшків?..

І на тротуарах уже так сухо, як весною на насипах на селі буває. Від цього дзвінкіше відбивають кроки в вулиці.

Увечері навмисне не заслонюю вікон: лежу в ліжку та вслуховуюсь у дзенькіт кроків на тротуарі... Думаю: твої кроки пізнала б навіть, коли б ти із сотнею війська марширував.

Та я чую різні кроки за вікном на вулиці: втомлені й легкі, недбалі й запобігливі, довгі й кокетливо-дрібні, але твоїх кроків не чую...

Я дуже добре знаю, що, де б ти не був, дорога від тебе до мене буде все така сама, як від мене до тебе... і я давно відшукала б тебе, якби не страх, що з ним приходить уже на світ жіноче серце...

Я боюсь, що можу одного дня стрінути тебе на тротуарі, такому сухому і теплому, як призьби весною проти сонця на селі,— у товаристві жінки, що буде як сама весна: у першій весняній капелюшку на голові.

Цього я боюсь.

Ти маєш тридцять літ, профіль, як з каменя вирізьблений, і... тому я боюсь тієї незнайомої у весняній капелюшку. Тієї неминучої... Тієї майбутньої...

Хто й яка вона буде, що задля неї забудеш ти мене? Розумна, гарна, молода, з серцем чи без нього?

І як ти відречешся нашого кохання для спокою серця майбутньої?.. Чим уб'єш в її серці заздрість до наших днів?

Скажеш їй, що ти ніколи-ніколи не торкнув устами моїх уст? Запевниш, що ти ще нікого так не кохав, як її?.. Чи... може, обіцятимеш, як прийде весна, сказати їй щось... чого ти досі ще "ні одній" жінці не говорив?..